Nr. 15

15 april 1961
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS
van de Rebellenclub

SJORS
DE BEROEMDE
FAAKIER

De zigeuners in de oude molen

SLOT

Brian liep tot aan de plaats, waar het pad op de grote weg uitkwam. Met de ponykar had het maar een klein stukje geleken, maar nu hij moest lopen, deed hij er ruim een half uur over.

Bij de kruising tastte hij de grond af en toen hij een boomstomp vond, ging hij zitten en luisterde naar de geluiden om hem heen.

Na een tijdje stond hij op en wandelde langzaam terug. Hij was zowat halverwege, toen hij een eind vóór zich langzame stappen hoorde, alsof er iemand liep die slechts met moeite vooruitkwam.

Misschien een oude man uit het dorp, die een ommetje maakt, dacht Brian; maar op het moment, dat hij de wandelaar passeerde, werd er een hand op zijn arm gelegd en een jongensstem zei:

„Loop wat langzamer, als je wilt. Ik kan niet zo vlug."

Brian hield zijn pas in.

„Ga je naar het dorp?"

„Nee, naar huis. Ik ben John Arnell. Mijn vader is sir Henry Arnell. Ik woon hier verderop in het witte huis. Je weet wel, met die pilaren."

Hij schrok. „O nee, dat kun je natuurlijk niet weten."

„Toch wel," zei Brian. „Frederick heeft me verteld hoe het er uit ziet. Dat is hier rechts, hè? Opzij van het pad."

„Ja," zei John. „Wie is Frederick? Is dat die vriend van je? Zeg, je moet niet zo vlug lopen, anders kan ik je niet bijhouden. M'n ene been wil niet erg mee, zie je, en m'n linkerarm ook niet."

Hij steunde op Brians schouder en strompelde moeizaam door het zand.

„Ik vind het leuk dat jullie daar zijn komen wonen," zei hij. „Zou je het goedvinden als ik eens aankwam? Er is hier niet veel te beleven, snap je. Thuis verveel ik me nogal en de mensen hier, daar heb je ook niks aan. Het is een stug soort."

„Dat heb ik gemerkt," zei Brian. „Ons willen ze hier tenminste niet hebben."

„Och, daar moet je je niets van aantrekken," zei John Arnell. „Wat kan jou de mensen schelen? Zeg, is het waar dat jullie muzikanten zijn?"

Brian lachte. „Ja. Frederick speelde viool en ik zong. Maar nu werkt hij in Birmingham, in een boekhandel, en hij wil dat ik zangles neem. Maar daar moeten we eerst voor sparen. Dat kost een hoop geld, zulke lessen."

John Arnell bleef staan.

„Zing jij? Wat zing je, straatliedjes?"

„Nee," zei Brian, „stukjes opera en oude volksliederen."

„Heus?" zei John verrukt. „Dat is fijn. Ik houd veel van muziek. Zou je eens iets voor me willen zingen?"

„Hier?" vroeg Brian verbaasd.

„Ja. Waarom niet? Je zong toch altijd buiten?"

„Dat is zo," gaf Brian toe. „Nou, goed dan, dan zal ik het lied van Gillny voor je zingen. Dat is een oud Iers volkslied. Met een viool erbij klinkt het natuurlijk mooier, maar ik zal m'n best doen."

Hij plaatste zijn rechterbeen vooruit en terwijl John hem vol spanning aankeek, zette hij met zijn mooie zuivere stem het lied in van Gillny, die een groot strijder was en op zijn witte paard altijd over de vlakten van Ierland reed.

Toen het lied uit was, bleef John een ogenblik doodstil staan.

„O," zei hij zacht, „zo iets prachtigs heb ik nog nooit gehoord. Wat moet het heerlijk zijn, als je zo kunt zingen."

Hij legde zijn hand op Brians schouder en schuifelde hijgend naast hem voort over het pad.

„Ik zal er met mijn vader over spreken," zei hij. „Ik zal zeggen dat hij jullie eens bij ons moet uitnodigen. Mijn vader geeft niet zoveel om muziek, maar zo iets zal hij prachtig vinden."

Hij zweeg plotseling en tegelijk hoorde Brian uit de verte een woedend gehuil, dat in een grauwend blaffen overging.

Af en toe verstomde het geblaf een ogenblik en wanneer het dan opnieuw klonk, was het steeds dichterbij.

Hij voelde hoe een hand hem opzij probeerde te trekken. Het woeste geluid was nu vlak bij hen en toen werd het opeens overstemd door een luide gil van John.

„Nee, niet doen! Auauw! O, help! Help!!"

Brian tastte om zich heen en voelde de ruige vacht van een grote hond. Op goed geluk greep hij het dier in zijn vel en probeerde het van John af te trekken, maar direct daarop klemden een paar krachtige kaken zich om zijn arm; onder een schreeuw van pijn voelde hij de tanden door zijn mouw heen in zijn vlees dringen.

Hij probeerde het dier van zich af te schudden, maar de hond zette zijn voorpoten tegen Brians borst en beet hem grommend voor de tweede maal.

„Laat los! Laat los!" huilde John. Hij maakte met veel moeite zijn riem los en sloeg naar de hond, maar dat maakte het dier nog veel woedender.

Trillend van angst en pijn verdedigde Brian zich tegen zijn onzichtbare tegenstander. Een paar maal wist hij hem met zijn vuist op de kop te raken, maar dat hielp slechts voor een ogenblik.

Steeds weer viel de hond hem aan en John, met zijn zwakke krachten, kon hem slechts weinig hulp bieden.

Het was Brians geluk dat er een kar naderde. De man op de bok zag al van ver wat er gebeurde en zette zijn paard tot spoed aan.

Terwijl hij vlak naast Brian stilhield, liet hij zijn zweep met de achterkant op de hond neerkomen en direct daarop nog eens.

De hond liet Brian los en probeerde de man op de wagen te bereiken, maar een derde slag deed hem jankend de vlucht nemen.

De man sprong van de bok en was nog juist op tijd om Brian op te vangen.

„Vreselijk!" zei hij ontzet. „Die arme jongen."

Hij legde Brian op de kar en wierp een blik op John, maar toen hij zag dat deze nauwelijks gewond was, klom hij op de wagen en reed snel weg.

In het ziekenhuis in Birmingham, waar Brian was heen gebracht, was iedereen bijzonder aardig voor hem. De eerste dag had hij veel pijn gehad en ook de dag daarop, maar toen kwam Frederick tenminste.

Hij wist nu ook hoe het gebeurd was. De hond hoorde op een boerderij in de buurt thuis. Hij had daar zijn hele leven aan een touw gelegen, in weer en wind, en de twee zoontjes van de boer, die het zelf ook niet prettig hadden, sarden hem om het hardst.

Eindelijk kwam toen de dag dat hij zich wist los te werken. Hij was weggehold, het erf af en de eerste die hij zag, was hij aangevlogen.

Ze hadden hem nog steeds niet gevonden, vertelde Frederick en het was maar te hopen dat hij niet nog meer mensen zou aanvallen.

Brian voelde zich nog eenzamer dan tevoren, toen Frederick wegging. Stil en bleek lag hij in bed en de dag scheen eindeloos lang te duren.

Het was dan ook een blijde verrassing toen de zuster hem 's middags kwam vertellen dat er bezoek voor hem was. Hij hoorde iemand het kamertje binnenschuifelen en begreep direct dat het John was.

Maar zijn nieuwe vriend kwam niet alleen. Iemand drukte hem de hand en een stem zei:

„Zo, dus jij bent de jongen die mijn zoon het leven heeft gered. Ik dank je, Brian Hall, en ik zal het nooit vergeten."

De bezoeker ging naast het bed zitten en Brian hoorde hoe John naar de stoel aan de andere kant schuifelde.

„Hoe voel je je nu?" vroeg John.

„Och, gaat wel," zei hij. „Ik heb niet zo'n pijn meer, gelukkig."

John boog zich over hem heen.

„Ik heb het aan vader verteld," zei hij. „Dat je zo prachtig kunt zingen en alles. Mag ik het hem zeggen, vader?"

„Ja, kerel, vertel jij het hem maar," zei sir Henry Arnell.

Johns ogen schitterden. „Je mag les nemen," zei hij. „Je mag de beste leraar nemen, die er in Londen te vinden is, en dan zul je een beroemd zanger worden. Vader zal het betalen en onze koetsier brengt je naar de trein en hij haalt je weer op ook."

„In Londen?" fluisterde Brian. „Bedoelt u heus dat ik naar Londen mag en dat ik daar les krijg?"

„Zo is het, m'n jongen," zei sir Henry, „en als je half zo mooi zingt als John beweert, dan zul je nog eens een groot man worden. Ik ben blij dat ik iets voor je doen kan."

Brian probeerde zich op te richten, maar hij gleed met een pijnlijk gezicht terug in de kussens.

„Als we nu maar in de molen kunnen blijven," zei hij. „Ze willen ons weg hebben uit Cowbury. De mensen daar houden niet van vreemdelingen."

Sir Henry gromde. „Wat er in Cowbury gebeurt, maak ik uit," zei hij, „en als er nog ooit iemand de moed heeft om het je lastig te maken, dan zal ik hem met mijn eigen handen een pak slaag geven."

Hij nam zijn hoed van het bed en stond op.

„Houd je goed, jongen," zei hij. „De volgende week komen we je ophalen, John en ik, en dan gaan we met z'n drieën naar Londen.

En als je je soms eenzaam voelt, Brian Hall, denk dan maar aan later. Dan zullen er zoveel mensen komen om naar je te luisteren, dat je nooit meer alleen zult zijn."

Hij nam zijn hoed van het bed en stond op. „Houd je goed, jongen," zei hij.

De razende raket

door Bas Bouwman

Het was alreeds bedenk'lijk laat
eer Pietje in een stille straat,
na een langdurig belgerinkel,
de houder van een broodjeswinkel
gewekt had en uit bed gehaald,
en door de man, die niet bepaald
met dit bezoek was ingenomen,
verzocht werd er maar in te komen.

Ze aten grote borden snert
en toen het eind'lijk ochtend werd,
ging elk van hen naar eigen woning.
Bij Sijmen werd dat een vertoning,
want Trui zei: „Wat? Een ruimtereis?
Zeg, maak dat nou je grootje wijs!
Nee, zit niet zo gemeen te liegen!
Och vent, hou op, je ziet ze vliegen!"

De vrouw van dokter Pillebrom
was wél beleefd, maar niet zo dom
't verhaal voor zoete koek te slikken.
Ze staarde enk'le ogenblikken
als in gedachten voor zich heen,
doch liet haar heer gemaal alleen
om, toen hij almaar bleef vertellen,
een and're dokter op te bellen.

„M'n man, die maanden werd vermist,
is nu weer thuis, maar heeft beslist
flink in de narigheid gezeten;
hij praat van sterren en planeten
en van konijnen op de maan,
dus wees zo goed, kom even aan,
want 'k vraag me af wat het wel zijn kan!"
„Ik ook!" zei d'andere medicijnman.

Ook hij vond het een vreemd geval.
Misschien deed Pilbrom wel zo mal
om te verzwijgen waar hij uithing,
daar 't avontuur, waar hij op uitging,
bepaald geen daglicht velen kon,
maar toen hij een gesprek begon
met Pillebrom, zei hij geschrokken:
„M'n beste vriend, je bent mesjokken!"

Hij hoorde net zo'n vreemd relaas
als Pietje Penman aan zijn baas
terzelfder tijd zat weer te geven.
De grote baas zei: „Wacht 'ns even,
we waren jou al maanden kwijt.
Zeg op, waar zat je al die tijd?"
Toen greep Piet Pen z'n tas en hoedje,
en zei: „Och, laat zo maar, ik groet je!"

Hij stond al bij de deur
toen de verbaasde redacteur,
die wel begreep dat Piet ontslag nam,
opeens heel anders voor de dag kwam
en zei: „Nee, luister nou 'ns, Piet,
of het nou waarheid is of niet
wat je vertelt, doet niets ter zake,
dus ga 't verhaal maar persklaar maken!"

Piet Penman had voldoende stof
voor zijn verhaal om niet te grof
met dingen voor de dag te komen
die hij van and'ren had vernomen.

En viel hem dit wat al te zwaar,
dan belde hij de tekenaar,
om aan de hand van Paultjes schetsen,
er nog eens fijn op los te kletsen.

De vrouw van Pot kwam altijd mee
en zei geen ja, maar ook geen nee,
als Piet met klem zat te beweren,
dat hij het nog eens ging proberen
met Paultje als z'n metgezel.
Maar deze zei: „Ik dank je wel,
want 'k ben, na deze ene maanreis,
wat mij betreft al meer dan baanwijs!"

Het laatste woord was aan de vrouw,
die zei: „Ik hoop dat er maar gauw
een vaste dienst naar Venus klaar is,
dan ga 'k eens kijken wat er waar is
van alles wat je hier vertelt,
want nu is het nog zo gesteld,
dat zelfs de knapste mensen vrezen
dat dit verhaal niet waar kan wezen!"

EINDE

DE GEMASKERDE PIRAAT

DE GEMASKERDE PIRAAT KEEK VERBAASD OP TOEN HIJ DAT HOORDE. MARY BEGREEP ER NIETS VAN. MAAR METEEN DRAAIDE HIJ ZICH WEER OM, TILDE DE MAN OP EN DROEG HEM OVER NAAR ZIJN SCHIP.

5

DE PIRAAT ROEIDE WEG EN MARY LIEP HET PAD OP NAAR DE PLANTAGE. ZE VERLANGDE ERNAAR OLIVIA FAIRFAX ALLES TE VERTELLEN OVER HAAR AVONTUURLIJKE ONTMOETING.

MARY SCHROK ERVAN TOEN ZE OP HET SCHILDERIJ EEN RING ZAG...

...PRECIES DE RING DIE DE PIRAAT DROEG!

Olivier en de roverhoofdman

KORTE INHOUD: Olivier Crow, leerling-tamboer, is aan boord van de Zeeleeuw, die Engelse troepen naar Italië brengt. Op de kade heeft hij reeds moeilijkheden gehad met vaandrig Boscowen. Hij dient bij dezelfde compagnie als zijn oom, sergeant Trott, wiens dochtertje Pollie ook meereist. Twee heren, Alan en George, hebben hem gevraagd een geheim document mee te nemen voor Zucconi op Sicilië, die in Engelse dienst is. Hij mag er met niemand over spreken, waardoor hij weer in conflict komt met de vaandrig. Na aankomst te Syracuse gaat hij naar de herberg waar hij Zucconi kan vinden. Deze blijkt echter tegen Engeland te spioneren; hij zet Olivier gevangen en bij een poging van Pollie om hem te bevrijden wordt ook zij gegrepen. Beiden worden zij door de bende van Zucconi naar een grot gevoerd. Zij weigeren inlichtingen over het regiment te geven; een vrouw die bij de bende behoort, Lucia, neemt hen in bescherming. De gevangenen ontsnappen door zich te verbergen in grote manden die naar een boerderij worden gebracht.

Ze waren maar net op tijd. Want bijna op hetzelfde ogenblik zagen ze de boer en een van de kerels naar buiten komen. De mannen droegen ieder een aangebroken wijnfles in de hand en schenen in een allervrolijkste bui te zijn. Olivier keek in het schemerdonkere interieur van de schuur vlug om zich heen, op zoek naar een schuilplaats. Het wrakke gebouwtje was voor een groot deel gevuld met allerlei soorten landbouwwerktuigen. In een van de hoeken stond een houten druivenpers.

„Gauw in die kuip!" fluisterde Olivier Pollie toe. „Wie weet komen ze hierheen!"

Achter elkaar verdwenen ze in een grote kuip, waarin na de oogst blijkbaar de wijn werd bewaard zolang deze nog niet in flessen was overgeheveld. Ze hurkten zo goed en zo kwaad als het ging op de bodem neer en luisterden gespannen. Ze hoorden voetstappen dichterbij komen en daarna de stem van de boer, die zijn hond een waterval van Italiaanse verwensingen naar het hoofd slingerde.

„Wat een stommeling!" fluisterde Olivier. „In plaats van het beest los te laten. . ."

De hond kalmeerde onmiddellijk, waarna de boer zich weer bij de bandiet voegde. Deze stond vlak bij de deur van de schuur en wisselde enkele woorden met zijn gastheer. Hoewel Olivier niet verstond wat er werd gezegd, maakte hij uit de geruststellende klank van de stemmen op dat de mannen het lawaai voor loos alarm aanzagen. En inderdaad, even later gingen de beide Sicilianen de boerderij weer binnen.

Olivier en Pollie slaakten tegelijkertijd een diepe zucht van verlichting en kwamen overeind.

„Hè, ik heb honger," zei Pollie opeens.

Olivier keek haar lichtelijk verwijtend aan.

„Ik ook," zei hij. „Wat dacht je wel! Maar dat zullen we voorlopig wel op de koop toe moeten nemen. Hoofdzaak is

dat we vrij zijn! We moeten nu zo snel mogelijk naar de stad zien te komen. Die ligt in oostelijke richting. We hoeven dus de zon maar tegemoet te gaan. Als we Syracuse eenmaal hebben bereikt, zijn we veilig. En dan kunnen we het regiment nog mooi op tijd waarschuwen." Plotseling fronste hij de wenkbrauwen en zweeg abrupt. „Voor mij zal het er wel niet zo mooi uit zien," voegde hij er somber aan toe. „Maar komt tijd, komt raad. Hoe vlugger we hier weg zijn, hoe beter."

„Zullen we hier blijven tot de bandieten weg zijn?" stelde Pollie voor. „Dat lijkt mij het veiligste."

„Niets ervan," besliste Olivier. „Ze krijgen toch zeker onmiddellijk in de gaten dat er iets met die lege manden aan de hand is? En dan zouden ze al buitengewoon stom moeten zijn als ze niet op onderzoek uitgingen. Nee, we moeten hier onmiddellijk vandaan. En dan zijn we er nog lang niet, want Zucconi zal ondertussen ook wel op de been zijn. Zodra hij ontdekt dat we ontsnapt zijn, stuurt hij ons natuurlijk een stel van zijn helpers achterna. En eer je het weet, zitten die ons op de hielen. Kom, het is al helemaal daglicht buiten. Laten we het er maar op wagen."

Hij klom uit de kuip en keek bij de deur voorzichtig het erf rond.

„Blijf jij hier nog maar even zitten, dan zal ik eens poolshoogte nemen," zei hij.

Behoedzaam waagde hij zich om de hoek van de deur en nam de situatie in ogenschouw. De kippen scharrelden rustig rond, de ezels en de os stonden roerloos te dromen en de hond was erbij gaan liggen, met zijn kop op zijn voorpoten en keek de andere kant uit. Olivier gaf Pollie met een handbeweging te verstaan dat ze hem kon volgen.

„Kijk!" zei ze, toen ze uit haar schuilplaats te voorschijn was gekomen. „Een zak met koren. Laten we onze zakken volstoppen. Dan hebben we onderweg tenminste iets te eten!"

„Goed bekeken," antwoordde Olivier, waarna ze haastig de daad bij het woord voegden.

„Moet je horen," ging hij voort. „We lopen onmiddellijk om de schuur heen, zodat we uit het gezicht zijn. Dan proberen we zo gauw mogelijk dat bosje daar te bereiken. Als we dat eenmaal hebben klaargespeeld, zullen we wel verder zien. We hebben geen seconde meer te verliezen. Opgepast, hoor!"

Snel achter elkaar glipten ze de deur uit, sloegen de hoek om en renden naar het struikgewas, dat Olivier rechts van de schuur had ontdekt. Ze ploften hals-over-kop in het mulle zand neer toen ze de hond opnieuw hoorden aanslaan, maar klauterden vrijwel op hetzelfde ogenblik overeind en vlogen het veld in.

Nadat ze zich bijna buiten adem hadden gerend, bereikten ze een manshoog rotsblok, waar ze zich gemakkelijk achter konden verschuilen. Hijgend bleven ze een ogenblik staan, terwijl Olivier de omgeving verkende. Het dreigende geblaf, dat eerst zo dichtbij had geklonken, was verstomd. De hond riskeerde blijkbaar geen tweede uitbrander van zijn baas. In en om de boerderij, die ze nu al een paar honderd meter achter zich hadden gelaten, scheen alles rustig te zijn.

Olivier grijnsde Pollie bemoedigend toe, gaf haar een wenk en ze zetten hun tocht voort. Nu het ergste gevaar voorbij was, sjokten ze in een stevig sukkeldrafje voort om het zo lang mogelijk te kunnen volhouden.

Na een minuut of tien kwamen ze aan de oever van een brede, maar ondiepe bergbeek te staan. Ze hurkten er onmiddellijk bij neer alsof het zo was afgesproken, schepten het koele water in de kom van beide handen op en dronken met graagte. Ze waren buiten adem en bleven geruime tijd zwijgen toen hun dorst eenmaal gelest was.

Tenslotte kwam Olivier met moeite weer op de been, waarna Pollie zijn voorbeeld volgde. „We moeten verder," zei hij vastberaden. „Het gaat je toch niet te hard, hoop ik?"

„Te hard!" pochte Pollie verontwaardigd. „Ik wil nog weleens zien wie van ons tweeën het 't langst volhoudt. Schiet maar op!"

En daar gingen ze weer, Olivier voorop en Pollie vlak achter hem, netjes in de pas en voortdurend op de uitkijk naar boomwortels en doornige struiken en

. . . en keek bij de deur voorzichtig het erf rond.

En zo draafden ze voort, met in hun verhitte hoofden slechts één gedachte: verder... verder!

puntige stenen, waarmee de vlakte bezaaid was. Hoe ver ze al hadden gelopen, wisten ze niet. Ook hadden ze er geen flauw vermoeden van, waar ze de legerplaats van het regiment moesten zoeken. Het enige waar ze zeker van waren, was, dat deze buiten Syracuse lag, zoals Pollies vader hun had verteld.

Om adem te sparen praatten ze zo weinig mogelijk. De vlakte zag er overal even troosteloos uit en ze kwamen dan ook niemand tegen. En zo draafden ze voort, met in hun verhitte hoofden slechts één gedachte: verder... verder!

In het kamp van het regiment had kapitein Fairlof zich naar de tent van de kolonel begeven om rapport uit te brengen over de geheimzinnige verdwijning van een van zijn leerling-tamboers en van de dochter van een van zijn sergeants.

„Zo is het gegaan, kolonel," besloot hij. „Ik heb verschillende patrouilles de stad ingestuurd en ook de naaste omgeving hebben we afgezocht, maar er was geen spoor van de vluchtelingen te vinden."

„Heeft u nog geprobeerd inlichtingen van burgers te krijgen?" vroeg de commandant.

„Zeker, kolonel. Maar daar was geen zinnig woord uit te krijgen. Ik heb zo'n idee dat sommigen er het hunne van dachten, maar dat ze het liever voor zich hielden. Net alsof ze ergens bang voor waren. En ik heb niemand getroffen die me kon of wou vertellen dat hij de kinderen gezien had."

„Dat is het werk van die ellendige bende van Zucconi, dat staat voor mij als een paal boven water," bromde de commandant. „Iedereen is er doodsbenauwd voor. Ik wou dat we die bandieten te pakken konden krijgen. Er is mij verteld dat ze hun hoofdkwartier ergens in de bergen hebben, maar wat we ook hebben geprobeerd, we hebben het nog nooit kunnen vinden. Ik geloof dat ik er maar eens met het hele regiment op af ga om de streek grondig uit te kammen. Vroeg of laat zal er wel niets anders op zitten. Jammer voor sergeant Trott, tussen twee haakjes. Een voorbeeldig soldaat, vindt u ook niet, kapitein? En die kleine Pollie... Ik heb haar een paar keer gesproken. Haar vader kon haar geen groter plezier doen dan haar nu en dan een reisje te laten meemaken. Ik hoop maar dat die twee het er levend afbrengen..."

„De leerling-tamboer is een neef van de sergeant," vervolgde kapitein Fairlof. „Een veelbelovend kereltje, kolonel. Alleen, hij heeft zich een paar keer, hoe zal ik het zeggen, een beetje eigenaardig gedragen. Maar ja, het is per slot van rekening nog maar een kwajongen. Voordat ik het vergeet, kolonel, ik zou het opsporingswerk graag voortzetten. Ik heb een paar patrouilles achter de hand gehouden. Daar heeft u toch geen bezwaar tegen, hoop ik?"

„Natuurlijk niet, kapitein! Maar u moet er wel aan denken, dat we morgen afmarcheren. Ik heb strikte orders uit Engeland gekregen. En zoals ik u al heb gezegd, nemen we de route dwars door de bergen. Dat kost tijd, maar het is de veiligste weg. Als die twee morgen nog niet gevonden zijn, kan ik alleen een kleine afdeling achterlaten om een oogje in het zeil te houden, maar dat is dan ook alles."

„Dat begrijp ik, kolonel. Dan ga ik nu maar. Ik heb een troepje van twaalf flinke kerels uitgekozen, onder aanvoering van de jonge vaandrig Boscowen. Die stuur ik er meteen op uit."

„Best, kapitein, succes. Een vervelende geschiedenis. Maar ik zal u wel vertellen dat het er voor die schurk van een Zucconi niet best uit ziet als ik merk dat hij hier de hand in heeft gehad. Ga uw gang maar."

„Dank u zeer, kolonel," zei kapitein Fairlof. Hij salueerde en verliet de tent.

Twee uur later waren vaandrig Boscowen, soldaat Pilchard en nog een tiental andere manschappen reeds een flink eind met hun speurtocht gevorderd. In stevig tempo trokken zij de vlakte door die de sta' van het bergland scheidde, al was dit in de droge hitte en in hun rode, nauwsluitende uniformen lang geen plezierige taak. Nadat zij ongeveer een uur hadden gelopen, liet vaandrig Boscowen zijn patrouille halt houden en keek met zijn hand boven de ogen de verlaten uitgestrektheid rond.

„Hier gaan we ons verspreiden," zei hij. „Tussenruimten van vijftig meter en dan weer voorwaarts. En laat iedereen zijn ogen goed openhouden. Ook de kleinste aanwijzing kan ons misschien van nut zijn. Ik neem de rechterflank. Jij, Pilchard, de linker."

Weldra was het bevel uitgevoerd en over een breed front verspreid trokken de soldaten verder, ieder met zijn musket onder de arm. Vaandrig Boscowen bereikte weldra een ruw en ongebaand pad, dat verder naar rechts voerde en dat er uit zag als de bedding van een opgedroogde bergstroom.

Na de omgeving te hebben verkend volgde hij een eindweegs de rivierbedding, totdat hij opeens merkte dat hij het contact met de rest van de patrouille had verloren. In normale omstandigheden zou de jonge officier zich hierover hebben opgewonden, maar hij werd er nu niet heet of koud van. Hij had de opdracht slechts met tegenzin aanvaard en de hele geschiedenis hing hem al lang de keel uit. Dat eigenwijze leerling-tamboertje kreeg nu waarschijnlijk zijn verdiende loon, zo peinsde Boscowen. En wat de dochter van de sergeant aanging, daar was ook al niet veel aan verloren. Het was een brutaal

...totdat hij opeens merkte dat hij het contact met de rest van de patrouille had verloren.

nest, zonder een spoor van ontzag voor de dragers van 's konings wapenrok!

Maar aan de andere kant was de vaandrig nu eenmaal trouw aan zijn bevelen; en als hij diep in zijn hart keek, had hij toch wel medelijden met de zoveel oudere sergeant, die zeker niet een van de slechtsten was. Hij vroeg zich telkens weer af of de vlucht van tamboer Crow in verband stond met de geschiedenis van de geheime brief, die hij, Boscowen, de jongen in Portsmouth in zijn binnenzak had zien wegmoffelen.

Alleen daarom al zou ik eigenlijk wel willen dat ik dat ventje in handen kreeg, dacht de vaandrig bij zichzelf. Dan kwam hij misschien eindelijk eens met de waarheid voor de dag.

Ondertussen slenterde hij voort door de beekbedding, met de hand aan het gevest van zijn degen en vruchteloos piekerend over het lot dat Pollie en Olivier had getroffen. Toen hij weer een rotsblok naderde, besloot hij erop te klauteren om de omgeving nog eens aandachtig in zich op te nemen.

Op dat ogenblik bleven Pollie en Olivier verschrikt staan en luisterden met gespitste oren. Ja, daar was het weer. Ergens achter hen klonk een zacht gefluit. Even later nog eens, alsof het uit een andere richting werd beantwoord. Ze voelden allebei dat het geen zin had verder te gaan, maar wilden dit geen van tweeën bekennen.

„Ga liggen, Pollie!" riep Olivier op onderdrukte toon; en hij liet zich pardoes voorover in het dorre gras vallen. Terwijl zij zich zo goed mogelijk schuilhielden achter een paar struiken, loerden ze om zich heen. Er was niemand te zien. Maar wel hoorden ze weer het gefluit en het leek nu wel alsof het hen vlak op de hielen zat.

„Dat is de bende van Zucconi, Pollie!" zei Olivier opeens onthutst. „Ze hebben ons omsingeld. Hoor, daar fluiten ze elkaar weer. Er is geen ontkomen meer aan. We zitten als ratten in de val."

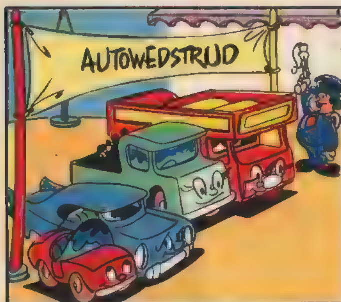
„En moeten we hier nou maar rustig blijven zitten tot ze ons komen halen? Ik pieker er niet over," antwoordde Pollie, moedig als altijd. „We kunnen best geluk hebben. Zie je die zandverstuiving daar? Laten we daar naar toe rennen, dan kunnen we ons toch altijd nog een tijdje schuilhouden!"

„We kunnen het proberen!" zei Olivier. „Maar veel hoop heb ik eerlijk gezegd niet meer."

Wordt vervolgd

SPELEND

Humpie, de baby-auto, was erg opgewonden, want de g ote autowedstrijd zou gehouden worden. De hele week had Humpie hard geoefend. Op de bewuste morgen stonden Humpie, Bertje Bus en Annie Lorrie met Zoef, de grote auto, aan het beginpunt ongeduldig te wachten.

Wikwak de wekker zou het startschot geven. „Op de plaats. . . af!" riep hij. KNAL! deed het startpistool en daar gingen ze! Bertje, Annie en Zoef schoten weg. Humpie ook, maar omdat hij veel kleiner was, kon hij natuurlijk niet zo hard rijden als de anderen.

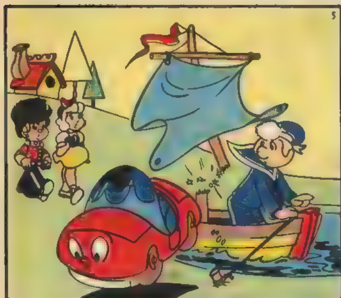

Humpie maakte zich geen zorgen, er was nog tijd genoeg om ze in te halen. „Straks race ik voorbij," zei hij in zichzelf. Maar hij kon ze bij lange na niet bijhouden en toen ze in de bergen kwamen, reed Humpie steeds langzamer.

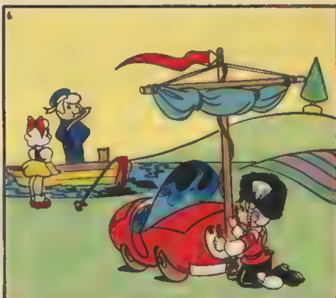

Plotseling gebeurde er iets waardoor hij bijna begon te huilen. Hij was bijna boven aan de bergtop, toen hij achteruit begon te glijden. „Help!" steunde Humpie benauwd, maar hij kon niet stilstaan; hij gleed steeds verder omlaag, tot de plek waar Janmaat de matroos stond.

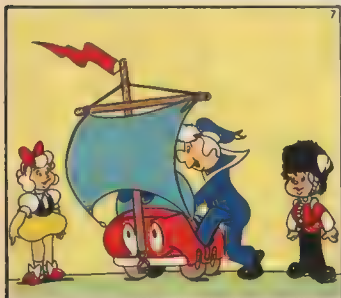
SPEELGOED

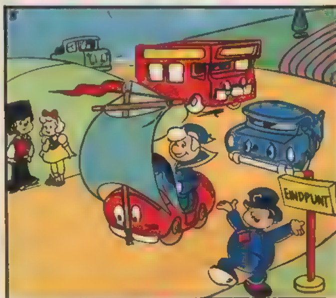
Arme Humpie, hij reed zo hard achteruit, dat hij niet eens kon omkijken! Hij zag Janmaat niet eens, toen hij even later in de boot terechtkwam. BOEM. „Wel alle zeeduivels!" zei Janmaat, „je heb de mast omvergereden!" Daar kwamen Tommie en Dollie aangewandeld.

Humpie was verdrietig, omdat hij nu de anderen niet meer zou kunnen inhalen. Janmaat de matroos was verdrietig, omdat hij niet meer kon varen. Maar hun verdriet duurde kort, want Tommie wist wel raad. Hij bond de gebroken mast aan Humpies bumper vast.

Hij liet Janmaat de matroos bij Humpie op de voorbank zitten. „Rijden maar!" lachte hij en daar gingen zij er vandoor! Humpie leek net een boot op wielen. De wind bolde het zeil en met een enorme vaart stoof Humpie tegen de bergen op.

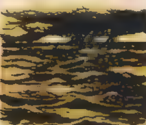

Al heel gauw had Humpie de anderen ingehaald en stoof hij voorbij. Als een pijl schoot hij op het eindpunt af. „De winnaar!" riep Wikwak opgewonden. En Humpie trots! Janmaat de matroos niet minder; hij had nog nooit zo hard gezeild, zei hij tegen iedereen.

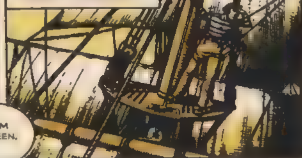

...HET ROEIBOOTJE,
[redacted]

DE KLEINERE SCHEPEN WAAGDEN ZICH NIET BUITENGAATS, MAAR DE VALK LIEP TOCH UIT GELUKKIG WAS HET
[redacted]
TRAAGD DOOR ALLE AFSCHEID NEMEN, DAT DANNY O'FLANNAGAN
[redacted]
MARTINS ONGEVAL. HIJ VROEG BOB WAT ER PRECIES GEBEURD WAS

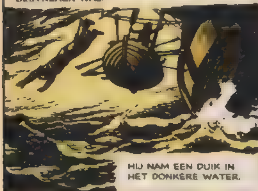

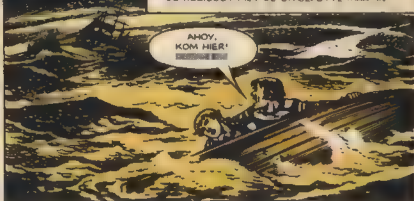

DE VALK DRAAIDE BIJ, MAAR DANNY KON NIET WACHTEN TOTDAT EEN REDDINGBOOT GESTREKEN WAS.

MET KRACHTIGE SLAGEN ZWOM DANNY NAAR DE ROEIBOOT MET DE UITGEPUTTE MARTIN

★

MARTIN WERD RADELOOS TOEN HIJ ERAAN DACHT HOE ONGERUST ZIJN TANTE ZOU ZIJN. HIJ TRACHTTE DE KAPITEIN TE OVERREDEN HEM IN EEN SLOEP OVERBOORD TE ZETTEN, MAAR DE KAPITEIN WIST MARTIN TENSLOTTE ERVAN TE OVERTUIGEN, DAT HET ZIJN EIGEN SCHULD WAS EN DAT HIJ NIET TERUG KON.

★

HET LEVEN AAN BOORD WERD HEM SPOEDIG VERTROUWD. DE REIS OVER DE ATLANTISCHE OCEAAN VERLIEP [redacted]

IN DIE TIJD WERDEN KOOPVAARDIJSCHEPEN VOOR DE BRAZILIAANSE KUST NOGAL EENS OVERVALLEN DOOR ZEEROVERS. MET SPANNING WACHTTE DE BEMANNING WAT DE KAPITEIN KON WAARNEMEN DOOR DE KIJKER.

★

WELDRA WAREN ALLE [redacted] DE VALK SCHOOT SNEL OVER DE GOLVEN. MAAR OOK DE SPANJAARD ZETTE ALLE ZEILEN BIJ EN POOGDE DE VALK IN TE HALEN.

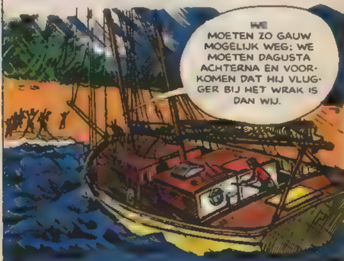
★

De man van staal

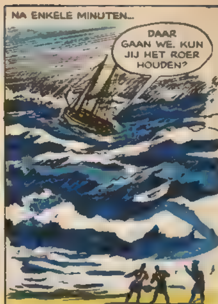
TAGI ZWOM MET KRACHTIGE SLAGEN HET JACHT NA.

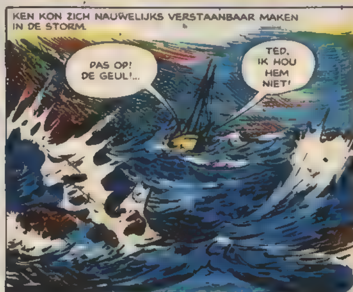

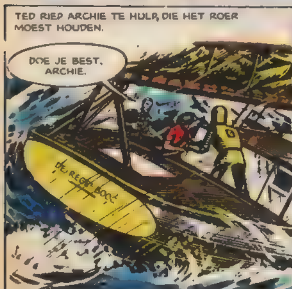

TED GAF VLUGGE BEVELEN
KEN, START JIJ DE MOTOR? LAAT ARCHIE MAAR EVEN

NA ÉÉN RUK VAN ARCHIE BEGON DE MOTOR TE SPUTTEREN.

NA ENKELE MINUTEN...
DAAR GAAN WE. KUN JIJ HET ROER HOUDEN?

ROLLEND EN SLINGEREND VOER HET JACHT NAAR EEN NAUWE VAARGEUL.
HET ZAL NIET MEEVALLEN HEM DOOR DE STORM TE LOODSEN. VOORUIT MAAR!

KEN KON ZICH NAUWELIJKS VERSTAANBAAR MAKEN IN DE STORM.
PAS OP! DE GEUL!..
TED, IK HOU HEM NIET!

TED RIEP ARCHIE TE HULP, DIE HET ROER MOEST HOUDEN.
DOE JE BEST, ARCHIE.

MAAR ZELFS ARCHIE KON NIETS BEGINNEN. HULPELOOS DOBBERDE HET JACHT NAAR DE GEVAARLIJKE KLIPPEN BIJ DE GEUL.

EVEN LATER GAF KEN EEN KREET VAN SCHRIK.
HET ROER IS KAPOT. WE LOPEN DADELIJK TE PLETTER! PAK EEN REDDINGS-BOEI!

Katy knapt het wel op

TOEN DE OCHTEND AANBRAK EN DE STORM NOG VOORTRAASDE, ZAT DAN MET DE ONGERUSTE KINDEREN IN DE STAL BIJ HET ZIEKE PAARD.

ARME DUKE. ALS KATY NU MAAR GAUW KOMT!

WE KUNNEN NIETS DOEN. WE MOETEN MAAR WACHTEN EN HET BESTE HOPEN...

INTUSSEN REED KATY VLIEGENSVLUG DOOR HET DUISTER OM DE OUDE KRUIDENDOKTER TE HALEN, VAN WIE DAN HAAR VERTELD HAD.

DE BRUG IS HIER NIET VER VANDAAN. IK BEN ER GELUKKIG BIJNA.

HET GERAAS VAN HET WATER KLONK STEEDS LUIDER. KATY HIELD OPEENS DE TEUGELS IN...

DE BRUG IS WEGGESLAGEN! WAT MOET IK NU DOEN?

WANHOPIG LIET KATY ZICH UIT HET ZADEL GLIJDEN. ZE LIEP NAAR DE BRUG.

HOE KOM IK DAAR ALLEEN OVER? HET WATER IS ZO WOEST.

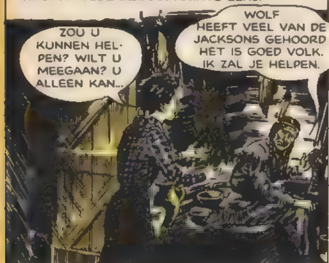
NIET LETTEND OP HET GEVAAR DAT ZE LIEP, GING KATY OVER DE VERNIELDE BRUG

IK MOET NAAR DE OVERKANT! HET IS VOOR DUKE ANDERS TE LAAT

TEGEN STORM EN REGEN OPTORNEND BEREIKTE KATY HET MIDDEN VAN DE BRUG. TOEN, MET EEN FERME AANLOOP, SPRONG ZE NAAR DE OVERKANT.

DAT IS GELUKT! ALS WOLF NU MAAR KAN HELPEN! EN ALS IK HEM MAAR THUIS TREF..

EVEN LATER KWAM KATY BIJ HET HUTJE WAAR DE KRUIDENDOKTER WOONDE.
WOLF, IK HEB U NODIG. U ALLEEN KUNT ME HELPEN.

KATY VERTELDE VLUG HOE ZIEK HUN PAARD WAS. DE OUDE INDIAAN KNIKTE EENS.
ZOU U KUNNEN HELPEN? WILT U MEEGAAN? U ALLEEN KAN...
WOLF HEEFT VEEL VAN DE JACKSONS GEHOORD HET IS GOED VOLK. IK ZAL JE HELPEN.

SAMEN LIEPEN ZE TERUG DOOR DE STORM. EVEN LATER HOORDEN ZE EEN HEFTIG GEKRAAK.
DE BRUG IS WEG, HELEMAAL MEEGESLEURD DOOR HET WATER. WAT NU? HET IS . HOPELOOS!
ER IS NOG WEL EEN ANDERE MOGELIJKHEID. VERTROUW OP WOLF! IK BRENG JE VEILIG THUIS.

INTUSSEN WACHTTEN TOMMY EN DIDI VOL ONGEDULD IN DE STAL.
WAAR BLIJFT KATY TOCH? DUKE WORDT STEEDS ERGER.
JULLIE MOESTEN MAAR GAAN SLAPEN. IK ZAL BIJ DUKE BLIJVEN TOTDAT KATY TERUGKOMT. JE KUNT TOCH NIETS DOEN.

TOEN DE KINDEREN NAAR BED GEGAAN WAREN, SCHUDDE DAN MISTROOSTIG ZIJN HOOFD.
DE KINDEREN KUNNEN ER BETER NIET BIJ ZIJN ALS DUKE STERFT. HIJ WORDT NIET BETER.

De blauwe draak
van Awir Bashi

1

DOOR HERMAN MATHESEN

Het was heet in de nauwe straten van Rangoon. In de zon was de hitte niet uit te houden en in de schaduw van huizen en gebouwen was het zo benauwd, dat een Europeaan er nauwelijks kon ademhalen. Wat de vliegen betreft, die plaagden allen even hard. Toch was het er als altijd druk en rumoerig. En de verwarring bereikte het toppunt toen de grote Amerikaanse wagen van de vorst van Bangalore door alle gedrang en stank zijn weg zocht. De chauffeur en Sri Kitto — de politieprefect die naast hem zat — werden voor „kale gier" en „zoon van de jakhals" gescholden.

De vorst zelf, met een hemelsblauwe tulband op, zat diep in de rode kussens van de auto weggedoken. Hij zat er als iemand wie al die herrie niet aangaat. Hij was het gewend. Bovendien was hij de gast van de Birmaanse regering en die moest maar voor zijn veiligheid zorgen.

Ook Sri Kitto liet de scheldwoorden langs zijn schouders glijden. Hij kende het volkje. Al scholden ze en al hieven ze dreigend de vuisten op, niemand zou het wagen de kostbare auto aan te raken.

De vorst van Bangalore zat met gesloten ogen achterin, alleen en onbewogen, met een gezicht als van vergeeld perkament vol kreukeltjes en barstjes. Hij zat daar roerloos als een dode. In Bangalore waar zijn paleis stond — dicht bij de grens met Pakistan — ging het praatje, dat hij al eeuwen en eeuwen oud was. En hij liet de mensen in die waan. Alleen zijn hand kwam zo nu en dan even in beweging, een wasgele, knokige hand, die een parelmoeren, met goud ingelegde waaier hanteerde. Want alles wat de vorst van Bangalore bezat was ingelegd met ivoor en goud, zelfs zijn Amerikaanse auto. . .

Sri Kitto, klein en mager, met een sluwe, loerende blik, zat strak voor zich uit te staren. Hij had een merkwaardig gezicht, omdat zijn wenkbrauwen en de twee helften van zijn snor precies op elkaar leken. Hij zou bij wijze van spreken zijn snor en wenkbrauwen kunnen verwisselen zonder dat het opviel. Hij was hevig uit zijn humeur. Geheel onverwacht had hij opdracht gekregen de vorst van Bangalore van het vliegveld te halen. De vorst was in zijn eigen vliegtuig gekomen, gevolgd door een transportvliegtuig, dat zijn kolossale auto vervoerde. Hij was rijk genoeg om zich zulke grapjes te kunnen veroorloven. Nu vergezelde Sri Kitto de vorst naar het ministerie van buitenlandse zaken. Een opdracht waarmee hij zich allerminst gevleid voelde. Hij was gewend dat iedereen voor hem boog en er waren zelfs mensen die, als ze iets van hem gedaan wilden hebben, voor hem knielden! Nu moest hij zelf buigen en knielen en dat beviel hem allerminst.

Zo was het ook weer toen de auto op het gouvernementsplein voor het ministerie stopte. Sri Kitto maakte een buiging als een knipmes, maar de vorst liep langs hem heen zonder hem zelfs een blik waardig te keuren. Alsof hij een koelie was! Leeglopers en bedelaars waren te hoop gelopen en stonden naar hem te grijnzen. Sri Kitto vergezelde de vorst de hoge stoep van wit marmer op, waarop een rode loper was uitgelegd. Deuren vlogen open en bedienden met parasols renden hem tegemoet. Iedereen deed of Sri Kitto niet bestond en de deur werd voor zijn neus dichtgesmeten.

Op het bordes voor het gebouw bleef hij staan, trok met een nijdige ruk zijn koppelriem met revolver recht en begon een sigaret te draaien om zich een houding te geven. Intussen keek hij hooghartig en vol minachting neer op het volk dat zich

rondom de auto verzameld had om zich aan de rijkdom — portierknoppen van goud! — te vergapen.

Mopperend daalde hij de stoep af. De auto van de politie was er niet, zoals hij had afgesproken en hij moest te voet naar huis gaan. Het was niet ver: nauwelijks vijf minuten, want Sri Kitto had zich gevestigd in de wijk, waar de Europese zakenlieden woonden. Thuisgekomen smeet hij zijn uniform op de vloer, trok een kamerjas en pantoffels aan en terwijl hij op weg was naar de veranda, waar mevrouw Kitto hem wachtte, klapte hij in de handen en beval de bediende, die snel te voorschijn schoot, een fles sherry te brengen. Met een zucht liet hij zich neervallen op een grote stoel van pitriet, zette alle narigheid van zich af en keek naar de blauweregen, zijn lievelingsbloemen, die zachtjes heen en weer wiegelden.

Plotseling rinkelde de telefoon en Kaboe, zijn meest vertrouwde bediende, kwam naar buiten.

„Telefoon voor u, heer."

Sri Kitto schokte rechtop.

„Het ministerie. . ." verklaarde Kaboe.

Kreunend kwam Sri Kitto overeind. Hij wenste heel het ministerie naar een plaats waar niemand graag wil komen. Aan de telefoon echter was hij de onderdanigheid zelve.

„O, bent u het zelf, Excellentie? Natuurlijk, Excellentie. . . Dringend?. . . Goed, Excellentie. U kunt op me rekenen. Ik zal onmiddellijk komen."

Woedend smeet hij de telefoon op de haak. Hij richtte zich tot zijn vrouw. „Of ik maar eventjes naar het gouvernement wil komen. Die gedroogde vis (hiermee bedoelde hij de vorst van Bangalore!) heeft me nodig.'

In driftige haast kleedde hij zich weer aan, gespte de koppelriem om en controleerde zijn revolver, alsof hij geroepen was om de vorst neer te schieten, hetgeen hij wellicht graag gedaan had. Hij telefoneerde naar de prefectuur om een auto, maar zijn wagen was in de garage om doorgesmeerd te worden, zeiden ze. Er zat dus niets anders op dan de kleine rode bestelwagen, de Citroën van de brandweer, te nemen, die gereedstond.

„Hard rijden," beval hij de chauffeur, toen deze was voorgereden. „En laat de sirene maar loeien!"

Gierend en gillend boorde de kleine wagen zich een weg door de drukke wijk. Alles wat leefde stoof ontsteld opzij. Kippen bleven dood liggen.

Ditmaal werd Sri Kitto onmiddellijk en zelfs met grote hoffelijkheid binnengelaten. In de ontvangstzaal, waar de vorst van Bangalore met enige ministers en secretarissen aan een tafel zat, stond Lon-Ben, de minister-president op om Sri Kitto tegemoet te gaan.

„Waarde Kitto," zei hij, nadat beide mannen voor elkaar gebogen hadden, „we kunnen uw verstandige raad niet missen."

Sri Kitto, gevleid en volkomen tevredengesteld door de eer hem bewezen, sprong in de houding en klapte de hakken tegen elkaar.

„Wat u hier zult vernemen," hernam de minister-president, „is natuurlijk strikt geheim. Dat begrijpt u."

„Ik begrijp het, Excellentie." Weer klapten de hakken.

De minister ging zitten, maar Sri Kitto moest blijven staan. Het paste niet dat een ambtenaar aan dezelfde tafel plaatsnam als de vorst van Bangalore.

„De zaak is deze," zei Lon-Ben. „Zijne Doorluchtige Hoogheid, de vorst van Bangalore, heeft ons de eer aangedaan de bloedrobijn van Taj Mahal te kopen. . ."

„Ho, ho. . ." onderbrak de vorst en hief zijn magere hand op, „ik wil hem kopen. Maar ik héb hem niet gekocht, vooraleer ik hem veilig bij mij in mijn paleis heb..."

„Natuurlijk, Hoogheid. . ."

„Ja, het is maar," zei de vorst, „dat we elkaar goed begrijpen." Hij was er de man niet naar zich knollen voor citroenen te laten verkopen!

„En nu," hernam de minister, „staan we voor een moeilijkheid, een héél moeilijk geval. De vraag rijst: wie zal de robijn naar Bangalore vervoeren? Het is, zoals u weet, de grootste en kostbaarste robijn die er bestaat en bovendien zuiver duive-

Sri Kitto vergezelde de vorst de hoge stoep van wit marmer op.

Gierend en gillend boorde de kleine wagen zich een weg door de drukke wijk.

bloed. Nog nooit is in onze mijnen van Mogok zo'n steen gedolven."

Sri Kitto knikte en dacht na.

Die steen naar Bangalore brengen was niet het werk voor de eerste de beste. Men had er een jaar geleden al genoeg ellende mee gehad, toen de steen in handen van de dacoïts, de rovers uit de bergen, was gevallen. Als toen die journalist er niet was geweest. . . hoe heette die kerel ook weer... o ja, Arthur Nigg. . . als dié er niet geweest was, dan had men naar de steen kunnen fluiten.

Lon-Ben verbrak de stilte. „Waarde Kitto, weet u een betrouwbaar man?"

„We zullen hem vinden, Excellentie."

„Maar het moet een héél betrouwbaar iemand zijn, waarde Kitto. Iemand die bereid is alles voor de steen te wagen."

„Die zal moeilijker te vinden zijn, Excellentie."

„Iemand dus die moedig en eerlijk tegelijk is."

Sri Kitto keek van de een naar de ander, terwijl hij met de wijsvinger langs zijn snorretje streek. Toen zei hij: „Ik, misschien. . . Excellentie? Ik ben geheel tot uw dienst."

De taaie politieman kreeg meteen een kleur, want hij zag dat de minister-president nauwelijks zijn lachen kon houden... Hij scheen dit voorstel verwacht te hebben. Langzaam schudde hij het hoofd.

„Natuurlijk, waarde Kitto," sprak hij, „zouden we u deze zending gaarne toevertrouwen. Maar we kunnen u in Rangoon niet missen." De minister zei er niet bij, dat hij een kapitale steen als de bloedrobijn van Taj Mahal nauwelijks aan zijn hoogste politieambtenaar durfde toevertrouwen. „Neen, waarde Kitto, we hebben u laten komen om ons van advies te dienen."

Aller blikken waren op Kitto gericht. Toen zei deze: „Ja, ik geloof dat ik iemand weet."

„Wel?. . ."

„Nigg."

„Nigg?" blafte de secretaris-generaal, die naast Lon-Ben zat. „Wie is Nigg?"

„Arthur Nigg. . . U zult 't zich wel herinneren, Excellentie, de man aan wie we te danken hebben dat de steen in ons bezit is gekomen."

„Dat is een Europeaan. . ." zei de minister weifelend.

De vorst van Bangalore schrok uit zijn verstarring op.

„Een Europeaan?" herhaalde hij.

De minister lachte geruststellend. „Hij is boven iedere verdenking verheven, Hoogheid."

„Voor welke regering is hij hier?"

„Hij is geen diplomaat, Hoogheid. Hij is journalist en schrijver."

„Journalisten. . . die kun je helemaal niet vertrouwen. . ."

De minister voelde zich geprikkeld; hij was het niet gewend op die manier toegesnauwd te worden.

„U kunt volkomen gerust zijn," verklaarde hij. „We kennen de man. Hij is trouwens niet alleen. Hij bevindt zich te Rangoon met zijn vrouw en een zoon, een jongen van een jaar of veertien. En als onze politieprefect zegt, dat de man te vertrouwen is. . . Bovendien," viel hij zichzelf in de rede, „u wenst de steen niet te betalen, voordat u hem in uw paleis hebt te Bangalore. Het risico is dus geheel aan onze zijde, nietwaar?"

De vorst knikte en zei langzaam en met nadruk: „En het is u natuurlijk wel bekend, dat geen enkele maatschappij de steen verzekert?"

II

Albert Nigg, de zoon van de journalist, lag wakker. Dat was iedere avond zo. Hoewel het Imperialhotel, waar hij met zijn vader en moeder en zijn vriend Paw-

Min woonde, in een der rustigste gedeelten van Rangoon lag, op een plaats waar je een groot deel van de rivier kon overzien, heerste er toch nog genoeg drukte om hem uit zijn slaap te houden. Het hotel lag niet ver van de regeringsgebouwen verwijderd.

Er was echter nog iets dat hem wakker hield. Enkele uren geleden was er een hoge politieambtenaar in de hal van het hotel verschenen. Die was naar vader toe gegaan en had hem gezegd, dat Sri Kitto, de politieprefect, hem verwachtte. En toen vader zei dat hij geen tijd had, luidde het antwoord. „Het is dringend. En als u niet vrijwillig komt, zal men u komen halen."

Dat had allesbehalve geruststellend geklonken. En de manier waarop de politieman keek, beloofde ook niet veel goeds.

Albert begreep het eigenlijk niet goed. De hoge ambtenaren mochten zijn vader graag lijden. Ze hadden hem herhaaldelijk verzekerd dat hij rustig zijn gang kon gaan en dat ze hem niets in de weg zouden leggen.

Bovendien. Sri Kitto... Albert kende hem goed, maar hij mócht de man niet. Hij vond hem een akelige, sluwe kerel.

Albert lag niet alleen in de kamer. Aan de andere kant van het vertrek stond het bed waarin zijn vriend Paw-Min sliep. Een vriend die hij als een broer was gaan beschouwen. Paw-Min was de aangenomen zoon van de familie Nigg. Rovers uit de bergen hadden ongeveer een jaar geleden zijn vader, Din Mahmud Sabisthari, vermoord. Din Mahmud was de eigenaar van een der grootste mijnen van Mogok, eens de bezitter van de bloedrobijn van Taj Mahal. De regering echter had de robijnmijnen overgenomen en zich op die manier de beroemde robijn toegeëigend. Eigenlijk, zo meenden sommigen, kwam hij Paw-Min toe als enige erfgenaam van Din Mahmud. Hoe het zij: toen Paw-Min alleen stond, hadden de heer en mevrouw Nigg zich over de jeugdige Birmaan ontfermd.

„Paw..." vroeg Albert zachtjes, „ben je wakker?"

Een onwillig geknor was het antwoord.

„Paw..."

„Ja?..."

„Wat zou er aan de hand zijn?"

„Weet ik niet," knorde Paw, „en het kan me niet schelen."

„Mij wel," merkte Albert geprikkeld op. „Het gaat om vader. Sri Kitto laat hem halen. Zouden ze hem verdenken?"

Weer geen antwoord. Paw hield er een gezonde slaap op na.

Het was even stil en toen kon Albert zich niet langer meer inhouden. Hij sprong uit bed, liep naar de overkant van de kamer en schudde Paw heftig heen en weer. „Sukkel, word wakker!"

Er zat voor Paw niets anders op dan te doen wat Albert vroeg.

„Zeg, Paw..."

„Ja..."

„Ze zullen vader toch niet voor een spion aanzien?"

„Je bent gek," zei Paw. „Ga slapen. Morgen zullen we het wel horen..."

Albert haalde driftig zijn schouders op en snoof met zijn neus, een teken dat hij heel kwaad was. Er waren ogenblikken, dat hij Paw-Min niet kon uitstaan. De oosterse kalmte irriteerde hem.

Hij kroop in bed, maar behoefde niet tot de andere dag te wachten om te horen wat er met vader aan de hand was. Nog geen kwartier later kwam moeder de kamer binnen. Ze scheen hevig opgewonden. Albert zag het aan haar gezicht, toen ze het licht aanknipte.

„Albert, kom eruit..." zei ze. Haar stem klonk hees.

„Is er iets met vader?"

Ook Paw-Min liet zijn onverschillige houding varen. Hij zat nu recht overeind in bed en keek mevrouw Nigg verschrikt aan. „Jullie moeten je onmiddellijk aankleden. Neen, wees niet ongerust. Het is niet zo heel erg. We kunnen niet blijven. We gaan weg. Het land uit."

„Het land uit? Waaróm?" vroegen beide jongens tegelijk als in een spreekkoor.

„We zijn uitgewezen..."

„Uitgew...?"

Alberts moeder zuchtte.

„Ja, uitgewezen..."

„Maar waarom?"

Eliza haalde de schouders op. „Ik begrijp er niets van. En vader zegt dat hij er ook niets van begrijpt. Maar ik heb zo'n idee dat hij het wél weet. Hij doet zo vreemd. Net of hij het prettig vindt uitgewezen te worden."

„Dat doet hij natuurlijk om ú," stelde Albert vast.

„Dat heb ik ook gedacht," zei moeder. „Maar ik begrijp het niet. Hij heeft het altijd zo goed met de autoriteiten kunnen vinden. En nu, plotseling, zonder dat er een reden voor is opgegeven, wordt hij uitgewezen. Ik heb het zelf gelezen."

Eliza Nigg snapte er niets van. Geen wonder! Zij wist niet wat haar man wél wist: dat de uitwijzing niets anders dan schijn was. Een schijnmanoeuvre, die Lon-Ben, de minister-president, zelf bedacht had om het vertrek van Arthur Nigg te motiveren. Op deze manier zou niemand kunnen vermoeden, welk een belangrijke zending hij te vervullen had: de bloedrobijn naar Bangalore te brengen. Alles was in de puntjes geregeld. Onder militair escorte zou hij met zijn gezin het land worden uitgezet. Gewapende politiemannen zouden hem naar het vliegtuig brengen. Birma was vol rovers en avonturiers. Zelfs in de hoogste kringen van de regering kwamen er lieden voor, die de minister-president niet voor honderd procent vertrouwde. Er waren kopstukken die heus niet voor een moord zouden terugdeinzen om een steen in handen te krijgen, die twee miljoen waard was!

Albert en Paw-Min wierpen haastig een kamerjas over hun pyjama heen en liepen moeder haastig voorbij, de gang door en de trap af. Ze hadden nog iets aan moeder willen vragen, maar ze had hun een teken gegeven koest te zijn.

In de kamer van vader en moeder zag Albert dat de koffers al gepakt stonden. Vader, nog in zijn overhemd, lag op de grond en probeerde met handen en knieën tegelijk een koffer dicht te wringen. Er zaten beeldjes en kleedjes in, die hij de laatste maanden in Rangoon gekocht had. Toen het hem eindelijk gelukt was de knippen te sluiten, stond hij zwetend en hijgend op.

Hij glimlachte en wees in het rond.

„Je ziet het, jongens, we gaan vertrekken."

Wordt vervolgd

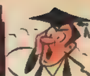

„Ik, misschien... Excellentie? Ik ben geheel tot uw dienst."

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

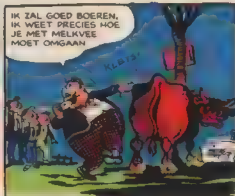

Wedstrijd voor leugenaars

Kortgeleden is er in Amerika weer een wedstrijd gehouden voor leugenaars; er waren tien prijzen uitgeloofd voor hen, die de meest fantastische verhalen konden opdissen.

De vierde prijs mocht Thomas Bridges in ontvangst nemen voor het volgende verhaal over een tocht met zijn auto door een vrij eenzame streek:

,,Er was een band gesprongen en ik had geen pomp. Ik repareerde de band toch maar. Als er een auto langs kwam, kon ik een pomp lenen, dacht ik. Ik legde de gerepareerde band weer om het wiel en keerde het ventielslangetje naar de wind. Het woei zó hard, dat de band vol was, vóórdat ik mijn duim tegen het slangetje kon houden. Ik hoefde dus niet langer op hulp te wachten. Ik heb daarna nog honderdduizend kilometer met de wagen gereden. Toen was de band versleten. Ik verkocht de auto, maar ik heb hem later nog eens gezien en toen reed hij nog op de lucht alleen."

De winnaar van de vijfde prijs, Archibald Kelly, maakte melding van een wonder van vruchtbaarheid:

,,Op een middag had ik trek in verse maïs. 't Zou heerlijk zijn, als ik wat voor ontbijt had, dacht ik. Dus vóór ik naar bed ging, plantte ik een paar korrels in de achtertuin. De volgende morgen vroeg stond ik op, klom in een halm en gooide een stuk of twaalf rijpe aren naar beneden. Ik begon te dalen, maar tot mijn schrik groeide de halm harder dan ik naar beneden kon klimmen. Dus riep ik mijn buurman toe een bijl te halen en de halm om te hakken. Maar de halm groeide zo snel, dat hij geen tweemaal op dezelfde plaats kon hakken. Ik moest van maïs leven totdat mijn vrienden de wortels vergiftigd hadden. Toen vertraagde de groei voldoende, dat ik naar beneden kon klauteren."

Held tegen wil en dank

Bah," zuchtte Kees hartgrondig, „wat een saaie boel is het hier. Niemand om mee te spelen, niemand thuis; wat mij betreft mag de school wel weer beginnen, hoor. Dan hoef ik tenminste ook niet meer op die ellendige telefoon te letten."

Bij de laatste woorden keek Kees kwaadaardig naar het zwarte toestel, dat in de hoek van de kamer op een tafel stond. Hij had geweldig het land. Het was vakantie, buiten droop een miezerige mistroostige motregen. Zijn twee beste vrienden logeerden buiten de stad, zijn moeder was bij oma op bezoek, zijn vader, die dokter was, bezocht zijn patiënten en zijn zusje was naar dat malle meisjesgedoe: balletles. Alleen hij moest thuisblijven om de telefoon aan te nemen.

„Nou, ik ga maar wat lezen," zei Kees tegen zichzelf. „Eens kijken of er nog iets in de boekenkast staat." Hij hurkte neer en wilde net de titels van de boeken bestuderen, toen er gebeld werd. Hij liep de gang in en opende de voordeur. Op de stoep stonden twee mannen in een donker uniform. „Zo, jongeman," zei de oudste, die zwart haar had en een gezicht vol baardstoppels. „We zijn van de telefoondienst en we komen de telefoon nakijken. Is je moeder niet thuis?"

„Nee," antwoordde Kees, „er is niemand thuis, misschien kunt u beter morgen terugkomen."

„O, dat hindert niks," onderbrak de zwarte man hem, „we kunnen het best af zónder je moeder, hoor. Laat ons er maar in." Even dacht Kees te zien dat de zwarte een knipoogje gaf aan zijn blonde collega, maar hij had geen tijd om erover na te denken, want de twee mannen stonden al in de gang.

„Waar staat de telefoon?" vroeg de blonde en Kees, die het eigenlijk helemaal niet zo leuk vond dat ze zo brutaal binnen waren gekomen, wees hun de woonkamer en de plaats waar de telefoon stond.

„Mooi zo," mompelde de zwarte man, een koffertje openend, waaruit hij wat gereedschap haalde. „Laten we maar beginnen. Zijn er nog meer toestellen in huis?"

„Ja, boven op de slaapkamer van mijn vader en moeder," antwoordde Kees, die nieuwsgierig toekeek, hoe de man het toestel uit elkaar schroefde. „Maarre... als er nu opgebeld wordt en het toestel werkt niet, wat dan?" vroeg hij. „Ik moet juist op de telefoon passen voor mijn vader. Ziet u, hij is dokter."

„Toe, jongen, bemoei je d'r nou niet mee," snauwde de zwarte man. „Natuurlijk kunnen ze wel bellen, we zijn niet helemaal gek bij de telefoondienst! Als jij je d'r nu maar buiten houdt, zijn we zó klaar. Heb je niks te doen vanmiddag?"

„Nee," zei Kees, die met zijn handen in zijn zakken erbij stond. „Ik mag toch wel kijken?"

„Hè, jò, wat hèb je daar nou aan! Schiet toch op," riep de blonde ongeduldig. „Ik heb een hekel aan pottekijkers. Zeg, wil je niet even een pakje sigaretten voor me halen in de buurt? Ik heb niks meer te roken. Hier is geld voor de sigaretten en wat extra's voor jou. Mag je houden. Vooruit, dat doe je toch wel, hè? Wij passen wel op de telefoon en het huis."

„Ja maar... ik..."

„Ach, toe nou, je bent toch zeker zo terug! Dat kun je best voor ons overhebben. Jij vakantie en wij altijd maar werken, en als ik dan eens vraag of iemand een sigaretje voor me wil halen, moet ik er nog om bedelen ook..."

Het was heel vreemd, maar voordat Kees het goed en wel besefte, stond hij buiten.

„Zo vlug ben ik nog nooit de deur uitgewerkt," mopperde hij. „Maar ja, ik kon toch ook geen nee zeggen, die sigaretjes haal ik wel even en per slot van rekening verdien ik er nog wat mee."

Hij begon te hollen naar de winkel die aan het eind van een andere straat lag. Het was nog een heel eindje, want Kees woonde nogal afgelegen, in de buitenwijk van de stad. Buren hadden ze niet dichtbij, zijn ouders vonden het heerlijk om zo rustig te wonen. Toen hij weer bij zijn huis kwam, waren er zeker tien minuten verstreken. Hij belde aan, het duurde wel lang voordat de deur geopend werd. Hij belde nóg eens; de mannen moesten er wel zijn, want de ouderwetse auto met de grote kofferbak, waarmee ze gekomen waren, stond nog voor het huis. Ja, daar hoorde hij voetstappen de trap afkomen. Ze waren nu zeker boven om de telefoon naast vaders bed te controleren. De deur werd geopend door de blonde man.

„Ben je nóú al weer terug?" zei hij.

„Nou, nou, je bent wèl een vluggerdje, hoor. Kom maar op, waar zijn mijn sigaretten?" Kees gaf hem het pakje en de man stak het in zijn zak. „Bedankt," mompelde hij. „We zijn boven de telefoon aan het nakijken, blijf jij maar rustig beneden, we redden ons best."

„Maar ik vind het juist zo leuk om te kijken," protesteerde Kees; voordat hij echter nog iets meer kon zeggen, duwde de man hem de woonkamer in en ging haastig de trap op, naar boven. Kees plofte in een stoel neer. Wat flauw dat ie niet mocht kijken! Hij hield juist zoveel van prutsen en hij vond het altijd gezellig om naar de loodgieter of de elektricien te kijken als ze een klusje in huis hadden. Het kon hun nooit iets schelen, wanneer hij keek; maar deze twee deden zo nors, zo raar... Het was net, alsof ze hem er niet bij wilden hebben. Gek eigenlijk, ze waren ook zo brutaal binnengekomen en stuurden hem steeds weg. Hij kreeg het onbehaaglijke gevoel dat er iets niet in orde was...

Met een ruk schoot hij overeind uit zijn stoel en liep naar de telefoon in de hoek. Nee, dat klopte toch, het toestel zat weer keurig in elkaar. Maar wat was dat? De draden waren doorgesneden! Verstijfd van schrik bleef Kees staan. Wat moest hij nu gaan doen? Naar buiten gaan, naar de dichtstbijzijnde buren? Nee, dan zouden de kerels misschien nét de kans krijgen om te ontsnappen; bovendien moest hij toch ook eerst zeker weten of ze werkelijk iets uitvoerden dat niet in de haak was. Hij zou naar boven gaan en door het sleutelgat kijken, dát was een idee. Met bonzend hart opende hij de kamerdeur, liep naar de trap, trok zijn schoenen uit en sloop naar boven. Wat een bof dat hij precies wist, welke treden kraakten; die kon hij nu overslaan!

Nauwelijks ademhalend bukte hij zich voor het sleutelgat van de slaapkamerdeur van zijn ouders en gluurde naar binnen... Hij kon zijn ogen niet geloven! Voor de wijd openstaande deuren van de linnenkast stond de zwarte man, graaide met zijn handen achter in de lade van de kast en haalde het kistje met kostbare sieraden van moeder eruit. Hij maakte het open en Kees hoorde, hoe een sissend gefluit uit zijn mond ontsnapte en hoe hij op gedempte toon uitriep: „Aha! Kom eens kijken, hier heb ik de buit. Niet zo mis ook, hoor, net iets voor ons!"

Kees sloeg zijn hand voor zijn mond van schrik en woede; zijn knieën trilden, hij stond als aan de grond genageld. Wat nu? Naar binnen gaan kon hij niet, hoe moest hij twee sterke kerels de baas worden? Opbellen beneden kon ook niet, de lijn was doorgesneden. Naar buiten rennen en hulp halen? Ja, dat was het enige dat overbleef. Maar áls de dieven er ondertussen vandoor gingen? Koortsachtig dacht hij na. Voor de deur blijven staan was natuurlijk het gevaarlijkste dat hij doen kon, hij moest eerst naar beneden! Zonder enig geluid te maken sloop hij de trap af, greep zijn schoenen die onder aan de trap stonden en opende de voordeur. Hulpeloos keek hij rond. Hij wou maar dat er iemand kwam om te helpen... Alleen tegen twee dieven... hij vond het heus niet plezierig... Het liefst was hij zo hard mogelijk weggelopen om de politie te halen, al was de kans dan groot dat de dieven gevlogen zouden zijn, wanneer hij met de agenten terugkwam.

Maar bang of niet, hij mocht toch echt niet de vlucht nemen! Het was vreselijk dom en onnozel geweest om de twee onbekenden binnen te laten; hij was er lelijk ingevlogen met dat oude praatje over de telefoondienst en het was zijn eigen schuld, als de dieven het halve huis leegstalen... Hij moest zijn onnozele streek goed zien te maken!

Daar stond de auto! Als hij de wagen eens onklaar maakte, zodat de dieven niet konden wegkomen? Maar dat plan was niets waard, want hij wist niet wat hij doen moest om een auto onklaar te maken. Maar wat dan?

Een ander plan schoot hem te binnen. Zonder er verder over na te denken voerde hij het maar dadelijk uit. Hij liep vlug naar de auto en nam niet eens de tijd om zijn schoenen aan te trekken. Hij opende de kofferbak, sprong erin en trok het deksel boven zich dicht. Daar zat hij, in elkaar gedoken als een kat, de schoenen nog steeds in zijn hand. Hij móést te weten komen, waar de inbrekers naar toe gingen. Wat een goed idee van hem om in de kofferbak te kruipen!

Maar lieve help, bedacht hij plotseling weer angstig, als ze de kofferbak nu eens opendeden om de tas erin te leggen? Wat stom, dat hij daar niet aan gedacht had! Hij zat in een gevaarlijk parket! Het zweet brak hem uit, hij moest zo gauw mogelijk weg zien te komen. Net echter toen hij het deksel wilde openduwen, hoorde hij haastige voetstappen die naar de auto toe kwamen. Te laat!

„Vlug," zei een stem die hij herkende als die van de zwarte. „We moeten er vandoor. Dat joch heeft vast en zeker onraad geroken en is ertussen uit getrokken om hulp te halen. Vlug."

Tot zijn ontzettende schrik hoorde Kees aan de kofferbak morrelen. Nu was het met hem gebeurd... Maar wat een opluchting! De zwarte riep: „Toe nou toch, stap in en gooi de tas achter in de auto. We verliezen zo veel te veel tijd."

Nog geen vijf seconden later reed Kees in zijn donkere, benauwde schuilplaats naar onbekende bestemming...

Na een minuut of twintig, zo scheen het Kees tenminste toe, begon de auto heel erg te hotsen en te schudden; hij kroop nóg dichter in elkaar om zijn hoofd niet te stoten. Wat een verschrikkelijk slechte weg was het. Hij kreeg het warm, allerlei angstige gedachten joegen door zijn hoofd. Hoelang zou deze rit nog duren? Waar zou hij terechtkomen? Had hij het maar nooit gedaan, hij werd weer bang...

Plotseling stopte de auto, Kees hoorde hoe de portieren dichtgeklapt werden en hoe de zwarte zei: „Hè, hè, is dat mooi gelopen! Een makkelijk klusje, hoor, zo wil ik er wel tien per dag opknappen. Zeg, laat mij dat leuke koffertje maar dragen, 't is zo zwaar voor jou!"

De ander mopperde iets onverstaanbaars terug en even later verwijderden hun voetstappen zich van de auto. Een deur sloeg dicht, er klonken stemmen, toen werd het helemaal stil. Heel, heel langzaam opende Kees het deksel boven zich, klaar om het bij het minste geluid te sluiten. Hij hoorde niets, duwde het deksel verder omhoog en haalde diep adem. De frisse lucht was het verrukkelijkste dat hij ooit gekend had!

„Hè? een bos..." fluisterde hij verbaasd. „We staan midden in een bos."

Met moeite kroop hij uit de kofferbak — hij was helemaal

Hij opende de kofferbak, sprong erin en trok het deksel boven zich dicht.

Hij kroop zo ver hij durfde vooruit en tuurde naar binnen.

stijf geworden — trok eerst zijn schoenen aan en keek, verscholen achter de auto, om zich heen. Wat was het al donker! Kijk, daar stond een huisje, een bouwvallig gebouwtje, dat zag hij nog wel. Uit een raam op de bovenverdieping kwam een gelig schijnsel, verder was er nergens licht te bekennen. In die kamer zaten natuurlijk de dieven hun buit te verdelen. Hoe kwam hij dat nu te weten? Wéér nam hij de omgeving scherp in zich op en ontdekte tot zijn vreugde, dat een paar dikke takken van een oude, knoestige boom zich uitstrekten tot voor het verlichte venster. Vastberaden sloop Kees naar de boom toe; zijn voeten zochten in het donker steunpunten en hijgend en transpirerend bereikte hij de tak die hij nodig had. Hij kroop zo ver hij durfde vooruit en tuurde naar binnen.

Nee maar, daar zaten zeker zes man om een tafel heen!... Het juwelenkistje van zijn moeder, haar zilveren lepels, vorken en messen en nog meer dingen, dat alles lag op tafel en daar ontdekte hij ook het gezicht van de zwarte! Het was een hele dievenbende, hoe was het mogelijk! Een paar minuten bleef Kees roerloos zitten, toen wist hij wat hem te doen stond. Hij liet zich vlug en handig uit de boom glijden en maakte zich geluidloos uit de voeten. Wat een bof dat de sporen van de auto hem zo gemakkelijk de terugweg wezen! Anders zou hij zeker verdwaald zijn.

Ademloos rende hij door, steeds verder; ééns moest toch de grote weg komen, maar wat duurde het lang! Nu voelde hij pas, hoe ontzettend moe hij was, zijn stappen werden langzamer, zijn benen schenen niet meer mee te willen komen en het was zo donker om hem heen Er leek geen eind aan te komen...

Toen scheen plotseling het felle licht van een zaklantaarn op zijn gezicht. Hij schrok zó vreselijk, dat hij begon te gillen van angst. Nu was hij toch nog gesnapt!...

„Maar, jong, schreeuw niet zo, ik doe je niets, hoor!" klonk een geruststellende mannenstem. „Ben je verdwaald? Ik ben de boswachter, ik breng je wel weer thuis."

Van louter opluchting slikte Kees een paar maal héél diep; hij wilde iets zeggen, maar hij kon geen woord over zijn lippen krijgen. De boswachter, die nu voor hem was komen staan en het licht van de lantaarn op de grond gericht hield, klopte hem op de schouder en wachtte totdat Kees een beetje bijgekomen was.

„Zo is het beter, hè?" zei de vriendelijke stem „Ik breng je naar mijn huis en daar bellen we je ouders op. Goed?"

„Ja maar... ja maar, er is iets vreselijks gebeurd," fluisterde Kees, die zich nog nooit in zijn leven zó veilig had gevoeld. „Ik heb een dievenbende ontdekt, hier in het bos. We moeten de politie halen."

„Wat?" riep de boswachter onthutst uit. „Een dievenbende in mijn bos? Vertel op, waar zitten die kerels?"

Struikelend over zijn woorden van opwinding, vertelde Kees alles en hij was nog niet eens klaar, toen de boswachter hem in de rede viel, zijn hand greep en met hem begon te draven. „Nog even doorzetten, Kees!" zei hij grimmig. „We rennen naar mijn huis, ik moet direct de politie waarschuwen."

Kees, die weer nieuwe moed gekregen had, holde naast hem en spoedig bereikten ze het huis van de boswachter.

„Geef die jongen een glas warme chocola en een stuk koek," riep de boswachter tegen zijn vrouw, die de gang in kwam lopen. „Ik moet direct de politie zien te bereiken; straks vertel ik je alles wel."

„Goed, hoor," zei zijn vrouw kalm, Kees bij de hand nemend. „Kom jij maar met mij mee! Wat zie je er verwilderd uit! Was je verdwaald?"

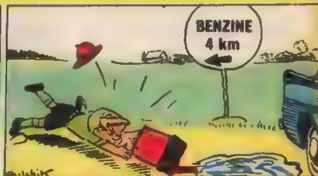
In de knusse keuken vertelde Kees nog eens zijn avontuur en nadat hij klaar was, riep de vrouw uit dat ze toch onmiddellijk zijn ouders moesten opbellen. Die waren natuurlijk vreselijk ongerust!

„Maar dat kan niet!" riep Kees uit. „Die lui hebben de telefoonleiding bij ons doorgesneden!"

DICKIE DAPPER

„Dan moeten we het aan de politie zeggen, die gaan wel naar je huis. Waar woon je?"

Kees vertelde het adres, de vrouw holde naar de kamer en kwam even later terug. „Dat komt voor elkaar," zei ze. „We moeten nu maar wachten. Hier, neem nog een koek, je zult wel een reusachtige honger hebben!"

Het leek eindeloos lang te duren voordat er iets gebeurde; de boswachter, zijn vrouw en Kees stonden buiten te wachten, trappelend van ongeduld. Maar eindelijk arriveerde toch een overvalwagen van de politie; een ogenblik later was de boswachter ingestapt om de weg te wijzen. Kees mocht beslist niet mee, het was té gevaarlijk. Misschien wilde hij niet eens, hij had al meer dan genoeg avontuur beleefd. . .

Ha, daar stopte weer een auto voor het huis. Kees rende naar de voordeur en holde naar zijn ouders. Een grote agent keek glimlachend toe.

„Gelukkig!" fluisterde Kees. „Gelukkig dat u er bent. . . Het was toch wel erg griezelig, hoor."

„Lieve help, jongen, we waren vreselijk ongerust," zei zijn vader. „Toen ik thuis kwam, vond ik het al zo vreemd dat je er niet was, want je had beloofd op de telefoon te letten. Gelukkig moest ik even opbellen, natuurlijk zag ik toen onmiddellijk dat de telefoondraad was doorgesneden. Ik snapte er niets van en ik ging direct het hele huis doorzoeken. Juist toen ik ontdekte dat er flink gerommeld was in de linnenkast, kwam moeder ook thuis. Ze trok de lade van de kast open en zag dat haar juwelenkistje verdwenen was. Toen wisten we zeker dat er dieven in huis geweest waren, maar het ergste was, dat we jóú kwijt waren. Moeder wist zich geen raad van angst! Ik ben direct ergens anders de politie gaan waarschuwen en nog geen vijf minuten later waren ze er al. Net toen we aan het beraadslagen waren wat we moesten doen om jou terug te vinden, kwam er weer een agent, die vertelde, dat je terecht was. Allemensen, wat was dát een opluchting voor ons!"

Kees' vader wreef met een grote zakdoek over zijn voorhoofd, waarop kleine zweetdruppeltjes parelden.

„Dat geloof ik graag," zei de agent. „Maar u hebt een flinke zoon, dokter! Zullen we nu maar gauw naar het politiebureau gaan? De inspecteur zit op ons te wachten."

Zo belandde Kees met zijn ouders bij de inspecteur op het bureau; hij moest alles in geuren en kleuren vertellen en toen hij klaar was, sloeg de inspecteur hem stevig op de schouders en zei: „Je bent een kei van een jongen. Ik neem mijn petje voor je af, Kees."

Op dat moment werd er geklopt en binnen stapte een agent met modderige schoenen en met een grote schram over zijn gezicht.

„We hebben ze, inspecteur!" riep hij. „Alle zes in één klap en het zijn allemaal oude bekenden van ons. En dan te denken dat we die vangst te danken hebben aan die jongen! Ik vind het kasjeweel, hoor!"

Kees zei maar niets. Hij had tegen wil en dank de held gespeeld, omdat hij zijn eigen onnozelheid goed had willen maken. Maar nu het achter de rug was, leek het toch wel een geweldig avontuur. Vooral omdat alles zo goed afgelopen was. . .

WIE PUZZELT ER MEE?

Kameelpuzzel

Ho, zullen jullie zeggen, dit beestje heeft maar één bult, dus is 't een dromedaris. Ja, maar een dromedaris behoort toch in de eerste plaats tot de kamelenfamilie; hij is een éénbultige kameel.

De woorden, die je moet invullen, hebben alle betrekking op zijn omgeving en de omstandigheden waarin hij leeft. Hier volgen de omschrijvingen.

HORIZONTAAL:
2 Hemellichaam
3 Zich voortbewegen
5 Zonder vocht
8 Uitgestrekte vlakte

VERTICAAL:
1 Behoefte aan drinken
2 Onvruchtbare grondsoort
4 Uitgedroogd
6 Rustplaats in de woestijn
7 Vies, niet helder
8 Vloeistof

SJORS geeft voetballes

Twaalfde les: Trappen van een omlaagkomende bal

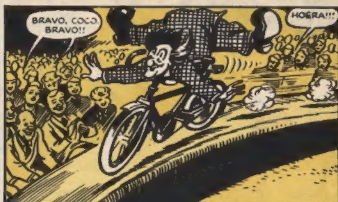

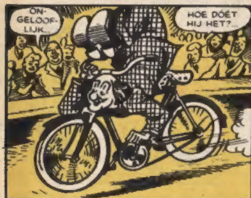
COCO DE CLOWN

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 38, Antwerpen. Prijs: 5 frank.